

Ztišení

Výbor básní z let 2011-2025

Časná krása

Na louce

V lese

Siluety

Poutník

O duši

O životě

O smrti

Spása

Víra

Věčnost

Hledání

Rozjímání

Bytí

Ztišení

Básně s věnováním

Pár veršů pro Popelku

Pár veršů vděčnosti

Ztišení

Časná krása

A přece stojí za to opěvovat časnou krásu!

Byť jednou rozplyne se v žáru slunce
jako kostka ledu..

Psát však o smrti, ač stár, dobře nedovedu
já vidím kolem věčnost, vznešenost i spásu..

V poledni září lány zlatých klasů a voní rmen
je tu smích dětí a matek a jejich oči plné jasu
Země dál zjevuje svůj půvab v křivkách žen
to kouzlo je věčné a nikdy nepatřilo času..

A když smrt si jednou vezme naše těla
nevidím tu beznaděj, marnost, zmar
to jen duše šat převléci si chtěla
vždyť od Boha má Věčnost
jako dar..

Na louce

Věčná to potíž básníkova
když ve studnici času hledá slova
jimiž povědět by chtěl
co duše Láskou rozechvělá cítí..

Ta slova, žel, dnes zas nenašel..

Jednou z rána na rozkvetlé louce
tiše naslouchá zvukům Bytí
hledí do modravých dálek jež nemají konce
tu zaslechne jak praví luční kvítí:

Básníku můj milý
pojd' a spočiň chvíli
slyš radu jenž pozvedne tvou píli:

Hledej slova taková, co z tvého srdce vyjdou
jen ta se dotknou srdcí těch
kdo pro verše tvé si přijdou..

V lese

Podívej jak krásný je a voní
trs mechu v starém lese
a pod kopyty koní
pěšinka zachvěje se..

Strom korunu skloní
dotkne se tvého čela
v tichém jitru tráva rosu roní
na mýtince modré zvonky zvoní
sedá na ně včela..

Možná to tak chtěla
tajemná Matka hvězd
a našich cest
do studánek snění
za závojem času
který je i není..

Siluety

Tvář ve tváři se zrcadlí
znaje sebe i tebe znám
svět drží se zábradlí mostů nebes
v tichém pláči nejsem sám..

Ten pláč ale nebolí
to jen srdce procitá
a mlhou kdesi v údolích
slunce prosvítá..

Plamen svíce
roztančil siluety našich těl
neptám se tě víc
než povědět bych chtěl..

Když času nevěříš
mizí jako z jara sních
zlaté zvony ve věžích
rozezní náš smích..

Věčné bezpečí?
Pokládám hlavu na tvůj klín
vím, že Lásce nesvědčí
hledat její stín..

Snadné je teď loučení
vždyť setkání je s ním
Láska nás ve Světlo promění
nebude více chladu zim..

Poutník

Je těžké cítit se doma kde domov Věčný není
poutníkovi však zachtělo se poznat Svět..

Prožít zde lásku i hořkost utrpení
dívat se jak z poupěte vzniká přenádherný květ
naslouchat Životu jenž v rytmu srdce tiká..

Z chvějivé záře dálných hvězd
sklouznul po spirále času
chtěl poznat Sílu co stvořila zem a nebe
a krásu studánek u lesních cest
chtěl poznat sebe..

V hlubinách Matky Země proměněn v tělo
pil její mléko z pramene řek
šeptala tiše jeho jméno
čas odměřoval věk..

A v tom zapomnění náhle kdesi uvnitř znělo
volání jež chtělo by se vrátit
zpět..

Předivem osudů, vztahů, lásek, velikých myšlenek či snah
Životem v ryzosti zkoušen dojde až na jeho práh
a ptá se tiše:

Kam jít dál?
Když tedy Domov můj tu není
kde hledat jej?

O duši

Jak je moje duše stará?
Bože pověz, Ty to přece víš..

Kdo spočítat by Věčnost chtěl můj milý
ta Hra nekončí v žádné chvíli
kostým, masku vybírat si smíš..

Každý hercem ve světě se stává,
když zrodí se tu, žije, umírá
však tomu potlesk náleží a sláva
kdo srdce Lásce otvírá..

Jen takovým hercům mohu hlavní roli dát
je o Tajemství jak se nesmrtelným stát..

O životě

Vidíme Život, jak se rodí
v podobách rozličných vítá ho svět
je jako kapitán na přídi lodi
když zavelí vyplujeme vpřed..

Čas zhasí plamen každé svíce
jen nikdo neví kdy a komu
padneme k zemi jak vlas z rukou kadeřnice
jsme pouhé listí však život patří
Stromu..

O smrti

Vezme, co již došlo k cíli
mladé staré
růže, býlí
rozkvetlé i zvadlé kvítí..

Bud', jak bud'
mocným tahem v knize Bytí dělá škrt
má dáti—dal..

Pak připijí si pohárem
vody, vína, krve
s Životem, co byl tu prve
ku slávě Jediného
jenž v rukou má dar i zmar
kde se vzal tu se vzal..

Setři slzy z očí
nic nekončí
Kolo se točí dál..

Spása

Paměť hvězd a paměť lidí
ve všem člověk sebe vidí
vidí přelud, kouzlo času
a hluboko, kdesi v srdci
hledá smysl a hledá
Spásu..

Víra

Život je zázrak a dar říkají svatí..
Proč to vždy tak necítím?
Znám spíše jeho trpkou příchut'..

Hledím do temného jícnu staré studny
vyplní prý všechna přání..

Co si mám přát?
Odcházím..

Oči dítěte, jež mívám
napovídají cosi o Věčnosti
a já blázen zas uvěřil..

Věčnost

Naslouchám, co Život snaží se mi říci
tiše pozoruji jeho pohyb, proud
vždyť nemohu být netečný či spící
když objevit chci v duši každý kout..

Brána k Věčnosti může otevřít se v každé chvíli
tomu kdo poznal, že Láska je k ní klíč
Bůh odmění ho štědře za tu píli
smrti, času navždy vezme bič..

Hledání

V radosti je bolest skrytá
v čase zrodu smrt nás vítá
jiskra vzplane a dům shoří
pramen řeky skončí v moři..

A přece ve všem Věčné žije
i ve skále to Srdce bije
najde Ho ten, kdo v skutku hledá
však bez Lásky se najít nedá..

Rozjímání

Stahuji mízu ke kořenům
hluboko v srdci hledám klid
chci pít živou vodu u pramenů
v Tichosti Věčnosti
Být..

Bytí

Je tisícerem sluncí Bytí
jež nevrhá stín
jen se tak třpytí, září, svítí
je kvítím, co přečkalo tisícero zim
i dítětem, které loukou běží
kdo jej do náruče chytí
tiše splyne
s Ním.

Ztišení

V samotě ticha verše se rodí
vzlétají k výšinám a učí se chodit
chtějí se podobat majákům lodí
Láskou se nechají za ruku vodit..

Každý je básníkem kdo poznal sebe
stává se poutníkem, má na dosah nebe
pak v báseň se promění laskavá slova
a ozvěnou v srdcích zní, znova
a znova..

Básně s věnováním

Pár veršů pro Popelku

Příroda dala té duši vzácný dar
k potěše její i těch, jež měla stále kolem sebe
přišla sem tančit, zpívat si, hrát a neznala ještě smrt a zmar
chtěla všem Lásku rozdávat, takovou, co prýští z hlubin nebe..

Kdo znal ji musel milovat, tu milou tvář a oči plné jasu
a princeznám v pohádkách snad jen ona mohla dát
jejich vznešenost a nadpozemskou krásu..

Odešla..

Zbyla vzpomínka a v srdci bolest, žal..
Jen Bůh ví, jak jsem tu duši miloval a každý její úsměv znal
a pokaždé se pousmál, když z oříšku vyloupila skvostný šat
a záviděl princovi, že směl s ní tancovat..

Vzpomínám a dobře vím, duše neumírá, je věčná, žije dál
tak proč pláčeme, když opouští tělo, formu, tvar?
Možná proto, že už není tu, kdo by za ruku nás vzal
usmál se a tiše zašeptal:

Kdo jednou poznal, co je Láska
milovat už nepřestal..

Věnováno Libuše Šafránkové

Pár veršů vděčnosti

V třpytu hvězd a tichu noci hledal jsi osvětlení
a z chrámu vyklidil jsi všechno smetí
chtěl jsi uslyšet hlas a zpěvy múz..

Ptal jsi se, kdo je Bůh?
Chtěl jsi poznat Jeho Světlo, Krásu?
Ta však z tohoto světa není..

S hlavou ztěžklou od modlení
usnul jsi na oltáři času
v naději na probuzení
uzavřel se kruh..

Vše, co bylo ti drahé je teď pryč
ve věžích hodiny přestaly odbíjet den
a čas, ten smrti démon už drží v ruce rýč
v knize živých smazal tvoje jméno
zbyl tu jenom sen..

Sen, že vždy jsi tady byl, to jen kulisy se mění
a v divadle Svět zas opona vzhůru letí
tak přijď, hraje se nový kus!

Jak šťasten jsi nyní a jak dobře je ti!
Vždyť znovu slyšíš hlas a zpěvy múz..

Věnováno Jaroslavu Seifertovi